

Les notes de Joan Tapia

Les negociacions entre el Govern i els grups de l'oposició per arribar a alguns acords econòmics han començat bé. No hi haurà pactes d'Estat però s'acosten posicions.

JOAN TAPIA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 7.03.10

¿Estem creixent el 0,4%?

Elena Salgado, vicepresidenta econòmica del Govern

7 NOTABLE

Com que el pessimisme econòmic és invasor –i la premsa conservadora s'hi apunta amb el mateix furor amb què fa anys els leninistes predicaven la crisi final del capitalisme–, és refrescant recollir les previsions de l'informe sobre Espanya elaborat pel Bank of America Merrill Lynch. Afirmar que la nostra economia ja està creixent aquest trimestre un 0,4%. I preveu un 0,5% durant l'any, enfront del -0,3% del Govern. I un 2,5% el 2011.

¿Creixem al 0,4%? Costa de creure. Però les exportacions, que van caure una mitjana del 9,8% el 2009, pugen. Un 7,7% al novembre i un 11,4% al desembre. I el consum d'electricitat va augmentar al febrer a un ritme anual del 3,3%, cosa que no passava des de fa temps. Tot i que hi ha dades pitjors. L'índex de producció industrial, que millorava des de fa mesos, va empitjorar al gener. El 0,4% és gairebé impossible. Però el conseller d'Economia, Antoni Castells, que no es distingeix per la seva tendresa amb el president del Govern, José Luis Rodríguez Zapatero, va afirmar dimecres que l'economia catalana, després de set trimestres de caiguda, ha sortit de la recessió.

Falten setmanes per conèixer el PIB trimestral, però la vicepresidenta Elena Salgado, amb independència de Merrill Lynch, ha tingut la seva millor setmana del 2010. Primer perquè les dues mesures estrella de la proposta del Govern han tingut una bona acollida. Cap partit s'hi oposa de manera radical. Tots admeten que les bonificacions fiscals (IVA reduït del 8% i desgravació a l'IRPF) a la rehabilitació de vivendes han de suavitzar la caiguda de la construcció i reabsorbir una mica d'atur. I l'assumpció per l'ICO de la totalitat del risc en els crèdits a les pimes de fins a 200.000 euros ha tingut l'aplaudiment general. És arriscat però gairebé inevitable ja que la recepta del 2009 (fer compartir el risc a la banca col·locadora) va tenir un èxit limitat. Però les mitjanes empreses, que són clau, no se'n beneficiaran. I la solució no és la respiració artificial d'una improvisada banca pública, sinó la normalització del sistema creditici. En això el Govern hi té part de culpa perquè la mala gestió del fons de reestructuració ordenada bancària (FROB) a Brussel·les ha endarrerit, ni més ni menys que un any, la delicada posada a punt de les caixes.

El més rellevant és l'aproximació de posicions que ha de permetre pactes. No d'Estat, impossible en l'actual clima espanyol, però sí acords que generin confiança. A més, l'humor dels mercats ha canviat. El diferencial amb el bo alemany a 10 anys, que va arribar a ser d'un punt, era divendres de 0,77. I la borsa ha tancat la millor setmana de l'any amb una pujada de l'Ibex del 6,63%, tornant a superar els 11.000 punts. El vent grec, que bufava amb tanta fúria, amaina.